

# חרדה

עוד בהיותם בני שלוש. איש לא התקומם נגדו. אפילו הופעתו ברומה לנכבד הודי עשיר, היתה בבור.

שיחה ניסיתי להוציא מחגי סעיד בנו משהו על היחסים בתוך הדין משפחתם למשפחות האחרות. אסעד אורט לאשתו פארידה, עוד חמש. ילדתם נולדה אחרי שן לו עובד כמורה בבית-הספר הדין. משפחת אשתו היא משפחה פורסמת ועשירה, והיחסים בין פחות היו טובים מאד.

לא יכול היה לעזור בכלום. לא יעזו לפעול נגדו — ובחודאי לא יעזו נגדו. "אולי זה היה מן מן אסעד; רק משוגע יעזו לך." והוא המשיך להסתכל לעבר י בכל זאת תופיע משם בתו.

הקפה השלישי נפרדתי מהנכדתי את השוטרים וביקשתי לדעת מן החקירה. לא העלינו שום פרט מן היחידה לפתור את התעלומה. ניא ערבי ופולגת רוכבים, שטח חזרתי לחרדה, ושלחתי לי הגשש ואת הרוכבים.

בבתי בחרו החקירות של משטרת דפתי בתיק שלפני. ושוב חזרתי חפש, מתוך כל אלפי המלים שן מניע להיעלמה של הילדה הדין. חת העדויות מצאתי משפט לא בית: "אתמול אפילו בירך אסעד ואת ניג'מה בליל מנוחה." לשם "אפילו", שאלתי את עצמי.

בפתגם הצרפתי המפורסם "חפש הן החלטתי לחפש אותה. חזרתי לתחלתי בחקירה מקיפה של פארידה החקירה הייתה מרוצה יותר. לא העידה על כך במפורש, היה שפארידה הראתה סימנים של אי-ציון כשהזכרתי את שם בעלה.

שוטרים הם יצורים חשדנים; החלטתי לברר את הענין אצל מודיעי המודיעים פחדו לדבר. בכל זאת הצלחתי להוציא משהו: "אסעד ופארידה אינם זוג מן השמים", רמז לי אחד מהם.

\*\*\*

## חקירות בנצרת ובג'נין

**נ**סעתי לנצרת. פניתי למנהל בית-הספר בו עבד אסעד, וביקשתי ממנו ליעזור לי לאסוף פרטים על המורה. הוא הסכים ברצון, מסר לי את כתובותיהם של המורים האחרים, ידידיו של אסעד.

שוחחתי עם המורים, עם בעלי-הבית אצלו שכר אסעד חדר, ועם העובדים במסעדה בה אכל. כולם הביירו את אסעד כאדם רציני וישר. הם סיפרו כי בשבוע שלא חזר ליערעה, היה כותב לפחות מכתב אחד ליערעה. בחדרו מצאתי את תמונתו של אשתו ובתו, כשביקרו בג'נין.

מצויד בחומר שאספתי בנצרת נסעתי לג'נין. פניתי ישר לבני משפחתה של פארידה, הצגתי את עצמי וביקשתי עזרה.

"אתם בחדאי מעונינים שאצליח לפענח את התעלומה. בלי עזרתכם לא אוכל לעשות זאת", הסברתי בעת שתי הקפה. "הייתי רוצה שתספרו לי את האמת, את כל האמת, על פרשת היחסים בין בתכם לבין אסעד אל-חאליל."

"מה אנחנו יודעים?" נאנח אחד הזקנים. "הם שם ואנחנו כאן." בכל זאת, אחרי שידולים ממושכים, נפתחו הפיות. הבינותי שלא הכל כשורה בין אסעד לפארידה אשתו. אולם גם החומר שאספתי בג'נין לא הספיק עדיין לבסס תיק של ממש נגד אחד מבני משפחת אל-חאליל.

שוב קראתי את התיק. עברתי על הדין ערויות שאספתי בנצרת והחלטתי לפעול: פקדתי לעצור את אסעד אל-חאליל. "הוא הרוצה", אמרתי למפקדי, מפקח ראשון פני חס מיטלמן, שהסתכל עלי בעינים תמהות. מיטלמן היה אחד הקצינים הטובים ביותר שהכרתי בכל שנות שירותי במשטרה. שלא כדוגמת קצינים אחרים לא הצר מיטלמן אף פעם את רגלי פקודיו. "אתה בטוח?" שאל אותי בעינים חוקרות.

"אסעד הוא הרוצה", עניתי בבטחון. הייתי בטוח שאסעד הוא הרוצה. אך כדי להביאו לבית-המשפט היה דרוש יותר מן סתם בטחון. היו דרושות הוכחות. החלטתי להזניח את כל התיקים האחרים ולהתרכז בתיק הילדה. חקרתי את אסעד יום ולילה, אך כמעט ללא תוצאות.

"אתה חטפת את סעידה", אמרתי לאסעד. "לא נכון."  
"אתה חטפת אותה, רצחת אותה וקברת אותה."  
"לא נכון."  
"חטפת, רצחת, קברת וזרקת את האקדח, או את הסכין. היכן קברת אותה?"  
"לא נכון."

אסעד לא היה נוח לחקירה. הוא היה מורה, משכיל ופיקח. הוא חשב פעמיים על כל תשובה, והכחיש את כל ההאשמות שהטחתי בפניו. "למה ארצח את בתי?" שאל אותי פעם אחת.

"מפני שלא אהבת את אשתך", עניתי לו. "אפילו אם לא אהבתי אותה, הרי אהבתי את בתי. למה לא רצחתי את אשתי?" שאל בהגיון.

היתה לי תשובה לכך, אולם שמרתי אור תה לשלב מאוחר יותר של החקירה. תשרי בה זו היא שהובילה אותי למעצרו של אסעד. אך התשובה לבדה לא הספיקה לי-הבאת התיק לדין.

\*\*\*

## גופה בבור

**א**רבעה ימים אחרי העלמה של ניג'מה ידעתי כבר יותר. אחד המודיעים בעיר ערה רמז לי שכדאי לחקור את אחד מרועי הפרות, נער בן 14.

מיהרתי לכפר. הערתי את הנער בחצות, והוצאתי אותו מן הכפר בחשאי. "אנחנו יודעים את הכל", אמרתי לו בלי הקדמות, כשהוא עדיין נדהם מן ההפתעה. "ספר כל מה שאתה יודע."

הילד ידע הרבה מאד. הוא סיפר שבי לילה לפני העלמה של ניג'מה ראה את אסעד בחלקת זיתים קטנה, בקצה הכפר. מיהרנו למקום. הילד הצביע על החלקה. חת לטנו לחזור לשם בבוקר, יחד עם אסעד בעצמו, לבחון את תגובותיו למראה המקום.

בבוקר הבאנו את אסעד לחלקה. עוד מרחוק הבחנתי בגל אבנים קטן, באחת הפינות. "אתה יכול כבר לדבר, אולי תציל את עצמך", צעקתי אל אסעד, והובלתי אותו לעבר החלקה.

אסעד נשבר. "אתה כבר יודע את הכל", צעק אלי בחזרה, "למה הבאת אותי הנה? קח אותי מכאן!"

הפרגו מתחת לאבנים. היה שם בור של שמונים סנטימטרים ערך. בתוכו מצאנו את גופת ניג'מה הקטנה. גולגלתה היתה נקובה בקליע אקדח. את התרמיל, של כדור תשעה מ"מ, מצאנו בתוך הבור.

"היכן האקדח, אסעד?" פניתי לרוצה שעמד לדי, רועד כולו. הוא הצביע לעבר השיחים. מתחת לגל אבנים מצאנו פראבלום.



צלמים ואנשי מעבדה תפשו את מקומי ליד הבור. הוריתי לשוטרים להוביל את אסעד לבית-הסוהר, כששמעתי שני פלחים מסתודים מאחורי. "כל הכפר ידע שהוא לא אוהב את אשתו. מדוע רצח את בתו?" גם על שאלה זו היתה לי תשובה מוכנה. ידעתי שסניגורו של אסעד יעלה אותה בבית-המשפט. הוא יטען בחודאי כי אסעד הודה במה שלא עשה, וכי הוציאו ממנו את הודאתו בדרכים פסולות. הוא ירצה להוכיח לשופטים שלאסעד לא היתה כל סיבה לרצוח את בתו, אותה אהב כל כך.

\*\*\*

## המפתח לתעלומה

**א**חת העדויות בתיק ניג'מה אל-חאליל היתה עדותה של מורה נוצריה, מבית-הספר התיכון בנצרת. "אסעד הוא מורה טוב מאד. הכרתי אותו מקרוב. הוא היה ידיד טוב שלי. כיליתי הרבה בחברתו", סיפרה לי המורה, וחתמה על הצהרה. לא היתה זו העדות היחידה שגביתי מן ידידיו של אסעד; אולם היתה זו העדות היחידה שנגבתה מידידה. גם מורים אחרים הפנו אותי אל המורה הנוצרית, כדי לקבל פרטים על אסעד: "היא הכירה אותו טוב מאד", אמרו לי בחיוך.

בחדרו של אסעד, בעת החיפוש שעשיתי בהסכמת בעלי-הבית, מצאתי מוצג נוסף. היתה זו תמונת המורה הנוצרית, כשהקדשה מאחוריה: "לאסעד באהבה".

אסעד, בן ערערה, היה מוסלמי. ידידותו עם נוצריה היתה יכולה להכעיס מאד את אביו, אם היה יודע על כך. שאלתי את המורה אם היא יודעת שאסעד נשוי, והיא ענתה: "כן, אני יודעת. הוא אמר שיתגרש מאשתו ויתחתן אתי. הסכמתי אפילו להת-אסלם בשביל זה."

תיאורתי לעצמי שבמרוצת הזמן סיפר אסעד לאביו כי יש בדעתו להתגרש. בי שיחותי עם חגי סעיד, הכחיש האב את הכל: "חיי המשפחה של בני הם בסדר גמור. אתה הולך בדרך הלא נכונה, חוואגיה שטיינברג", ניסה פעם לשכנע אותי.

בג'נין נודע לי שאני הולך דחוק בדרך הנכונה. אחר מבני משפחתה של פארידה סיפר לי לתומי, שראש משפחת סלמה, חגי סעיד אל-חאלילי לא הסכים שאסעד 'תגרש מאשתו: "חגי סעיד אמר לו שעד שבתו ניג'מה לא תגדל ותינשא לאיש, אין לו אפילו מה לחשוב על גירושין", סיפר הזקן. כשחזרתי מג'נין חשבתי על האפשרות שאסעד רצה פשוט לקצר את הדרך לג'נין ורושין. אם הבת לא תהיה קיימת, חשב אסעד ברגעי טירוף, יסכים האב לגירושין.



בין השיחים בשדות הבתלים מעובדים שליד הכפר, מוצא אביה של הילדה, לאחר טריקה קפדנית וחיפושים קדחתניים, אקדח פרבלום מוסתר בין השיחים. לנחש: האם מצא את החזילה החסרה לפיענוח התעלומה בערערה? בהרימו את האקדח, מנסה הבלש

## שיחזור

ל ערערה הנמצא במערב הרי השומרון (ליד ליד גופת בתו. הבת, שנעלמה מבית הוריה מים של חיפושים נרחבים. כיצד הגיעה לטש?